

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)
z dnia 28 września 2004 r. *

W sprawie T-310/00

MCI, Inc., dawniej MCI WorldCom, Inc., a następnie WorldCom, Inc., z siedzibą w Ashburn, Wirginia (Stany Zjednoczone), początkowo reprezentowane przez K. Lasoka, QC, adwokatów J.-Y. Arta oraz B. Hartnetta, a następnie przez K. Lasoka, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

popierana przez

Republikę Federalną Niemiec, reprezentowaną przez W.-D. Plessinga oraz B. Muttelsee-Schön, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, początkowo reprezentowanej przez P. Olivera, P. Hellströma oraz L. Pignataro, a następnie przez P. Olivera oraz P. Hellströma, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez N. Khana, barrister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez

Republikę Francuską, reprezentowaną przez G. de Bergues'a oraz F. Milliona, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenient,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/790/WE z dnia 28 czerwca 2000 r. w sprawie uznania koncentracji za niezgodną ze wspólnym rynkiem i porozumieniem EOG (Sprawa COMP/M.1741 — MCI WorldCom/Sprint) (Dz.U. 2003, L 300, str. 1),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: J. Pirrung, prezes, A. W. H. Meij i N. J. Forwood, sędziowie,

sekretarz: J. Plingers, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 30 marca 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu i przebieg postępowania przed Komisją

1 MCI, Inc., dawniej MCI WorldCom, Inc., a następnie WorldCom, Inc. (zwane dalej „WorldCom”) oraz Sprint Corp. (zwane dalej „Sprint”) są przedsiębiorstwami telekomunikacyjnymi o zasięgu światowym, mającymi siedzibę w Stanach Zjednoczonych. W 1999 r. obrót światowy WorldCom osiągnął około 37 miliardów dolarów amerykańskich (USD), a Sprint — około 17 miliardów. Do niedawna działalność Sprint w Europie prowadzona była wyłącznie lub w dużym stopniu za pośrednictwem przedsiębiorstwa Global One, utworzonego przez Sprint w 1995 r. wspólnie z Deutsche Telekom i France Télécom.

2 W dniu 4 października 1999 r. WorldCom i Sprint podpisały porozumienie i plan połączenia odpowiadające definicji koncentracji w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw [Dz.U. L 395, str. 1, sprostowanie w Dz.U. 1990, L 257, str. 13, uchylonego rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, str.1)]. Połączenie to miało być dokonane w drodze wymiany akcji Sprint na akcje WorldCom, na kwotę wstępnie oszacowaną na 127 miliardów USD.

- 3 W pismach z dnia 20, 26 i 28 października 1999 r. WorldCom i Sprint zawiadomiły Komisję o tym porozumieniu oraz przedstawiły powody, dla których uznały, iż sporna koncentracja nie ma wymiaru wspólnotowego w rozumieniu art. 1 rozporządzenia nr 4064/89, tak więc porozumienie nie musiało być zgłoszone Komisji na podstawie tego rozporządzenia. Podniosły one w szczególności, że ponieważ Sprint przyjął wobec WorldCom umowne zobowiązanie, że przed realizacją połączenia wycofa swe udziały z Global One, obliczenie łącznego obrotu Sprint osiągniętego w ramach Wspólnoty w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 4064/89 nie powinno uwzględniać jego udziału w obrocie Global One.
- 4 W dniu 29 października 1999 r. Komisja zakwestionowała tę argumentację i zawiadomiła zainteresowanych, że należy wziąć pod uwagę udział Sprint w obrocie Global One, co oznacza, że planowane działanie ma wymiar wspólnotowy. Komisja stwierdziła, że obliczenie obrotu mające na celu ustalenie, czy koncentracja ma wymiar wspólnotowy, powinno zostać dokonane w dniu podpisania porozumienia o połączeniu i w świetle okoliczności faktycznych istniejących w tym dniu lub najpóźniej w dniu powstania obowiązku zgłoszenia. Według niej, obrót przypisywany niektórym działaniom może zostać odliczony tylko wówczas, gdy zgłaszane porozumienie zawiera warunek zawieszający przewidujący przejęcie tych działań lub gdy zostały one przejęte pomiędzy zakończeniem obliczeń a ostatecznym podpisaniem porozumienia o połączeniu. Komisja uznała, że w niniejszym przypadku nie miało to miejsca.
- 5 Pismem z dnia 10 stycznia 2000 r. (zwanym dalej „zgłoszeniem”), otrzymanym przez Komisję w dniu 11 stycznia, WorldCom i Sprint (zwane dalej „stronami zgłaszającymi”) wspólnie zgłosiły swój plan koncentracji, zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89, „bez uszczerbku dla pozycji stron zważywszy na kwestie kompetencji dotyczących zaliczenia do obrotu Sprint obrotu Global One”.
- 6 W dniu 21 stycznia 2000 r. Sprint zawarło formalne porozumienie z Deutsche Telekom i France Télécom, na mocy którego wycofało swój udział z Global One.

7 W dniu 2 lutego 2000 r. strony zgłaszające poinformowały Komisję o tym porozumieniu i zaproponowały podjęcie zobowiązania w rozumieniu art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89, zgodnie z którym Sprint miało podjąć wszelkie starania, by bez zbędnej zwłoki ostatecznie wycofać się z Global One, a do tego momentu nie uczestniczyć w żaden sposób w bieżącym zarządzaniu Global One. W dniu 10 lutego 2000 r. strony zgłaszające przesłały do Komisji protokół ustaleń, w którym przedstawiły swoje uwagi dotyczące wpływu wycofania udziału Sprint z Global One na strukturę konkurencji na spornych rynkach i wskazały powody, które, według nich, upoważniały je do cofnięcia zgłoszenia.

8 Uznając, że zaproponowane zobowiązanie było niewystarczające, że sporna koncentracja podlega zakresowi rozporządzenia nr 4064/89 i że istnieją poważne wątpliwości co do jej zgodności ze wspólnym rynkiem, Komisja w dniu 21 lutego 2000 r. podjęła decyzję o wszczęciu postępowania na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 4064/89. Wskazała trzy rodzaje rynków, na których działanie to mogło zakłócić konkurencję: rynek „dostępu do połączenia internetowego najwyższego szczebla (top-level) lub uniwersalnego”, rynek światowych usług telekomunikacyjnych oraz rynek międzynarodowej telefonii głosowej.

9 Po uzyskaniu różnych informacji w odpowiedzi na wnioski, z którymi wystąpiła na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 4064/89, w dniu 3 maja 2000 r. Komisja skierowała do stron zgłaszających pismo w sprawie przedstawienia zarzutów w rozumieniu art. 12 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 447/98 z dnia 1 marca 1998 r. w sprawie zgłoszeń, terminów i przesłuchań przewidzianych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 4064/89 [Dz.U. L 61, str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”, uchylonego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 802/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (Dz.U. L 133, str. 1)], w którym wykazała, że planowana koncentracja doprowadziłaby do uzyskania przez strony zgłaszające pozycji dominującej lub do wzmocnienia pozycji dominującej WorldCom na rynku połączeń internetowych najwyższego szczebla (top-level) oraz na rynku światowych usług telekomunikacyjnych dla przedsiębiorstw wielonarodowych. Strony zgłaszające odpowiedziały na to pismo w sprawie przedstawienia zarzutów w dniu 22 maja 2000 r.

- 10 Po kilku spotkaniach poświęconych rozważeniu podjęcia możliwych środków zaradczych strony zgłaszające w piśmie z dnia 8 czerwca 2000 r., zaproponowały Komisji zobowiązanie (do podjęcia „środków zaradczych”) zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89 i art. 18 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, dotyczące przejścia działalności Sprint w dziedzinie Internetu.
- 11 W dniu 5 czerwca 2000 r. Komisja zwołała posiedzenie Komitetu Doradczego ds. Koncentracji ustanowionego na mocy art. 19 rozporządzenia nr 4064/89. Komitet ten zebrał się w dniu 22 czerwca 2000 r. i tego samego dnia wydał opinię.
- 12 W dniu 26 czerwca 2000 r. członek Komisji odpowiedzialny za sprawy konkurencji, M. Monti, stawiał się w Waszyngtonie (Stany Zjednoczone) w celu odbycia spotkania z przedstawicielami Department of Justice (ministerstwa sprawiedliwości, zwanego dalej „DoJ”). Podczas konferencji prasowej oświadczył, że zaproponuje Komisji zakazanie planowanej koncentracji.
- 13 W dniu 27 czerwca 2000 r. strony zgłaszające przesłały Komisji za pomocą faksu dwa pisma, otrzymane przez nią tego samego dnia, w których zawiadamiały o formalnym wycofaniu, po pierwsze, zobowiązania przedstawionego w dniu 8 czerwca 2000 r., a po drugie, zgłoszenia z dnia 11 stycznia 2000 r. Drugie pismo zawierało następujące oświadczenie:

„Strony nie mają dalej zamiaru realizować planu koncentracji w postaci przedstawionej w zgłoszeniu. O ile jednak strony podejmą w przyszłości decyzję o połączeniu swej działalności w innej postaci, dokonają one wówczas odpowiedniego zgłoszenia zgodnie z przepisami regulującymi koncentracje”.

14 Tego samego dnia DoJ oficjalnie złożyło do District Court of Columbia (sądu okręgowego w Kolumbii) skargę na WorldCom i Sprint, mającą na celu stwierdzenie, że ich plan połączenia narusza Clayton Antitrust Act, 1914 (ustawę antytrustową Clayton z 1914 r.) oraz zawierającą żądanie wydania trwałego postanowienia zakazującego tym przedsiębiorstwom realizację przedmiotowego porozumienia o koncentracji. Podstawą tej skargi były antykonkurencyjne skutki, które wydawały się koniecznym następstwem porozumienia na rynku podstawowych usług sieci internetowej i szeregu innych podobnych rynków.

15 Również w dniu 27 czerwca 2000 r. Sprint opublikowało na swojej stronie internetowej komunikat prasowy w sprawie postępowania sądowego wszczętego przez DoJ, który kończył się słowami:

„Sprint ma nadzieję, że sprawa połączenia zakończy się w rozsądny sposób. Korzyści, jakie przyniosłoby społeczeństwu połączenie, są zbyt ważne, by z nich zrezygnować”.

16 Jeszcze tego samego dnia na stronie internetowej ABC News opublikowany został następujący komentarz:

„[...] oświadczenia opublikowane przez oba przedsiębiorstwa wydają się wskazywać na to, że nie odstąpiły one całkowicie od planowanej megakoncentracji o wartości 128 miliardów dolarów. Peter Lucht, rzecznik prasowy WorldCom, nie chciał wypowiedzieć się w kwestii, czy publiczna oferta sprzedaży została doprowadzona do końca. »Sprawa nadal się toczy przed amerykańskimi organami« — oświadczył Lucht”.

- 17 W dniu 28 czerwca 2000 r. Komisja wydała decyzję 2003/790/WE stwierdzającą niezgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem oraz porozumieniem EOG (Sprawa COMP/M. 1741 — MCI WorldCom/Sprint) (Dz.U. 2003, L 300, str. 1, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”), na podstawie w szczególności art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89.

- 18 W motywie 410 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że planowana koncentracja „doprowadziłaby do uzyskania przez podmiot powstały w jej wyniku pozycji dominującej lub do wzmocnienia pozycji dominującej MCI WorldCom na rynku dostarczania połączeń internetowych (najwyższego szczebla — top-level) lub uniwersalnych, której skutkiem byłoby znaczne utrudnienie konkurencji na wspólnym rynku w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia o koncentracji”. Natomiast w motywie 302 zaskarżonej decyzji Komisja „podjęła decyzję o niewnoszeniu dalszych zastrzeżeń w odniesieniu do rynku świadczenia światowych usług telekomunikacyjnych”. Poza tym w motywach 303–315 zaskarżonej decyzji Komisja zrezygnowała z przedstawienia zarzutów dotyczących rynku międzynarodowej telefonii głosowej.

- 19 W tym samym dniu stronom zgłaszającym została doręczona zaskarżona decyzja.

- 20 W dniu 13 lipca 2000 r. strony zgłaszające oświadczyły w drodze komunikatu prasowego, że wobec sprzeciwu DoJ rezygnują z porozumienia o połączeniu.

Przebieg postępowania

- 21 Pismem zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 27 września 2000 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

- 22 Sąd (pierwsza izba) wezwał stronę skarżącą do wypowiedzenia się w replice w kwestii, czy w świetle wyroków Sądu: z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie T-102/96 Gencor przeciwko Komisji, Rec. str. II-753 i z dnia 15 grudnia 1999 r. w sprawie T-22/97 Kesko przeciwko Komisji, Rec. str. II-3775, zachowuje ona interes prawny, zważywszy na ostateczną rezygnację z planu koncentracji wskutek interwencji DoJ. Strona skarżąca spełniła to żądanie, a Komisja również zajęła stanowisko w tej sprawie w swojej duplice.
- 23 Postanowieniem prezesa pierwszej izby Sądu z dnia 16 maja 2001 r., Republika Federalna Niemiec oraz Republika Francuska zostały dopuszczone do sprawy w charakterze interwientów popierających odpowiednio żądania strony skarżącej i Komisji.
- 24 W dniu 21 lipca 2002 r. WorldCom oraz większość jego spółek-córek w Stanach Zjednoczonych złożyły wniosek o wszczęcie dobrowolnego postępowania naprawczego w rozumieniu rozdziału 11 U. S. Bankruptcy Code (amerykańskiego kodeksu upadłościowego) do Bankruptcy Court for Southern District of New York (sądu upadłościowego dla południowego okręgu Nowego Jorku).
- 25 W piśmie sekretariatu Sądu z dnia 4 października 2002 r. strona skarżąca została wezwana do wypowiedzenia się w kwestii ewentualnego wpływu bieżących wydarzeń na przebieg postępowania przed Sądem, do wskazania, czy uważa, że nadal posiada interes w żądaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie kryteriów przedstawionych przez Sąd w wyżej wymienionych w pkt 22 wyrokach w sprawach Gencor przeciwko Komisji i Kesko przeciwko Komisji, a w szczególności do wskazania, czy rozważa ona w dalszym ciągu jakkolwiek możliwość przeprowadzenia w przyszłości koncentracji uznanej w zaskarżonej decyzji za niezgodną ze wspólnym rynkiem lub podjęcie innego podobnego działania w przypadku, gdyby zaskarżona decyzja została unieważniona zgodnie z żądaniem skargi, a także do przedstawienia planu strategicznego (biznesplan) przewidzianego w rozdziale 11 U. S. Bankruptcy Code wraz z jego przyjęciem przez wierzycieli i zatwierdzeniem przez właściwy sąd amerykański. Skarżąca spełniła powyższe żądania w pismach z dnia 21 października 2002 r., 2 maja 2003 r., 9 lipca 2003 r., 17 grudnia 2003 r. i 11 marca 2004 r.

- 26 W związku ze zmianą składu izb Sądu z początkiem nowego roku do drugiej izby został przydzielony sędzia sprawozdawca i w konsekwencji niniejsza sprawa została przydzielona tej izbie.
- 27 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (druga izba) zdecydował o otwarciu procedury ustnej i w pierwszej kolejności przeprowadzeniu rozprawy poświęconej wyłącznie zbadaniu kwestii dopuszczalności, interesu prawnego oraz kompetencji Komisji do wydania zaskarżonej decyzji, które podniesiono w niniejszej skardze.
- 28 Wystąpienia stron oraz ich odpowiedzi na pytania Sądu zostały wysłuchane na rozprawie w dniu 30 marca 2004 r.

Żądania stron

- 29 Strona skarżąca, popierana przez Republikę Federalną Niemiec, wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

30 Komisja, popierana przez Republikę Francuską, wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności skargi

Argumenty stron

31 W swojej replice skarżąca podkreśla najpierw, że to w odpowiedzi na wypowiedź M. Montiego podczas konferencji prasowej w dniu 26 czerwca 2000 r. (zob. pkt 12 niniejszego wyroku) strony zgłaszające nazajutrz wycofały zgłoszenie i zawiadomiły oficjalnie Komisję o rezygnacji z planowanej koncentracji w zgłoszonej postaci. W odniesieniu do postępowania wszczętego przez DoJ w dniu 27 czerwca 2000 r. przed District Court of Columbia (zob. pkt 14 niniejszego wyroku) skarżąca podkreśla, że w przeciwieństwie do zaskarżonej decyzji wydanej w dniu 28 czerwca 2000 r. było ono pozbawione wiążących skutków prawnych. Zdaniem strony skarżącej, nie jest zatem właściwe stwierdzenie, że odstąpiono od planu połączenia „wskutek interwencji” DoJ.

32 Strona skarżąca utrzymuje ponadto, że posiada interes w żądaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie kryteriów przedstawionych przez Sąd w wyżej wymienionych w pkt 22 wyrokach Gencor przeciwko Komisji (pkt 41–45)

i Kesko przeciwko Komisji (pkt 57–64). W tym względzie twierdzi ona w szczególności, że strony zgłaszające zrezygnowały z planu koncentracji w momencie, kiedy było już oczywiste, że Komisja uzna działanie za niezgodne ze wspólnym rynkiem. Fakt, że ocena dokonana przez Komisję została podana do wiadomości publicznej przed wydaniem zaskarżonej decyzji, oraz fakt, że strony zgłaszające działały na podstawie decyzji przed jej formalnym wydaniem, nie pozbawiają strony skarżącej interesu w żądaniu stwierdzenia jej nieważności.

- 33 Powołując się na wyrok Trybunału z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 294/83 Les Verts przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 1339, pkt 23, strona skarżąca wskazuje również na przysługujące jej podstawowe prawo do ochrony sądowej, potwierdzone zarówno w traktacie WE, jak i w art. 16 i 21 rozporządzenia nr 4064/89. Utrzymuje ona w szczególności, że we wspólnocie prawa skuteczna kontrola sądowa dyskrecyjnych uprawnień Komisji, którymi dysponuje w ramach rozporządzenia nr 4064/89, nie może w żadnym wypadku doznać uszczerbku z powodu istnienia procedur sądowych przed innymi sądami, tym bardziej że w niniejszym przypadku zaskarżona decyzja stanowiła jedyną przeszkodę prawną w realizacji planowanej koncentracji.

- 34 W odpowiedzi na pytania Sądu z dnia 4 października 2002 r. (zob. pkt 25 niniejszego wyroku) strona skarżąca w przedłożonych w dniu 21 października 2002 r. uwagach przyznała w istocie, że fakt podlegania ochronie przewidzianej w rozdziale 11 U. S. Bankruptcy Code nie wywiera skutków prawnych na postępowanie w sprawie niniejszej skargi oraz że obecnie posiada jeszcze większy niż wcześniej interes w unieważnieniu zaskarżonej decyzji, w świetle kryteriów przedstawionych przez Sąd w wyżej wymienionych w pkt 22 wyrokach Gencor przeciwko Komisji i Kesko przeciwko Komisji, jak również w szczególności, że ze względu na strukturalne problemy nadmiernego potencjału produkcyjnego, zmniejszenia popytu oraz innych czynników, jakie pojawiły się w sektorze telekomunikacyjnym od 2000 r., obecnie miałyby większe szanse niż wcześniej na realizację koncentracji uznanej w zaskarżonej decyzji za niezgodną ze wspólnym rynkiem, a także każdego innego podobnego przedsięwzięcia, gdyby stwierdzono nieważność tej decyzji zgodnie z żądaniami skargi.

35 W uwagach dodatkowych przedstawionych w dniu 2 maja 2003 r. skarżąca powołuje się w szczególności na mającą zapasć w najbliższym czasie decyzję o zatwierdzeniu przez U.S. Bankruptcy Court jej ostatecznego planu naprawczego i oświadcza, że spodziewa się zakończenia postępowania przewidzianego w rozdziale 11 U.S. Bankruptcy Code w trzecim kwartale 2003 r. Potwierdza ona, że zakończenie postępowania naprawczego nie będzie miało żadnego wpływu na jej interes w szybkim rozstrzygnięciu niniejszego sporu ani na uprawnienia mogące powstać w następstwie wyroku przychylającego się do jej skargi.

36 Do uwag dodatkowych z 9 lipca 2003 r., 17 grudnia 2003 r. i 11 marca 2004 r. strona skarżąca przedstawiła, odpowiednio, odpis postanowienia U.S. Bankruptcy Court z dnia 7 lipca 2003 r., zatwierdzającego jej propozycję zawarcia ostatecznego układu z U.S. Securities and Exchange Commission (komisją ds. operacji na giełdzie amerykańskiej), odpis postanowienia tego samego sądu z dnia 31 października 2003 r. zatwierdzającego plan naprawczy z dnia 21 października 2003 r. oraz odpis postanowienia tegoż sądu z dnia 25 lutego 2004 r. przedłużającego przysługujący skarżącej termin na dostosowanie się do pewnych wymogów przewidzianych w planie naprawczym.

37 W duplice Komisja podnosi, że w wyżej wymienionych w pkt 22 wyrokach Gencor przeciwko Komisji i Kesko przeciwko Komisji Sąd przywiązywał dużą wagę do okoliczności faktycznych, w jakich wniesiono skargę, a także do okoliczności, w jakich zrezygnowano z planowanej koncentracji.

38 Komisja podkreśla, że w ww. w pkt 22 wyroku w sprawie Gencor przeciwko Komisji (pkt 45) Sąd stwierdził, że brak podstawy do przeprowadzenia koncentracji nie był „sam w sobie” powodem mogącym wyłączyć kontrolę zgodności z prawem spornej decyzji. Sąd uściślił znaczenie tego stwierdzenia w ww. w pkt 22 wyroku w sprawie Kesko przeciwko Komisji (pkt 61–64), stwierdzając po zbadaniu powodów, z których skarżąca zrezygnowała z planowanego przedsięwzięcia, że rezygnacja ta nie była dobrowolna, ale była bezpośrednim wynikiem zaskarżonej decyzji, tak więc skargę należało uznać za dopuszczalną.

- 39 Komisja wnioskuje z powyższego, że powody, z których strony zgłaszające zrezygnowały z planu koncentracji, w połączeniu z innymi okolicznościami, mogły rzeczywiście doprowadzić Sąd do stwierdzenia braku jego właściwości. Uważa ona, że jeżeli strony zgłaszające podjęły tę decyzję z innych powodów niż wydanie zaskarżonej decyzji, można w sposób rozsądny wywnioskować, że strona skarżąca nie posiada wystarczającego interesu w wyniku postępowania, tak więc jej skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną.
- 40 Komisja dodaje, że w niniejszym przypadku WorldCom i Sprint same wyraźnie przyznały, iż zrezygnowały z planu koncentracji z powodów innych niż zaskarżona decyzja. Z ich wypowiedzi wynikało faktycznie, zdaniem Komisji, że realizacja planu została zaniechana wyłącznie wskutek sprzeciwu DoJ. Komisja powołuje się w szczególności na następujący fragment komunikatu prasowego opublikowanego w dniu 13 lipca 2000 r., zarówno przez skarżącą, jak i przez Sprint (zob. pkt 20 niniejszego wyroku):

„Spółki [WorldCom i Sprint] uznały, że spełnienie szeregu wymogów, jakie zostały postawione ostatecznie [przez DoJ], zaprzepaściłoby korzyści finansowe wynikające z połączenia oraz korzyści, jakie mogliby z niego uzyskać klienci. W związku z oświadczeniem [DoJ], że do końca roku nie będzie gotowe do obrony swojego stanowiska na podstawie dotychczasowych rozważań teoretycznych dotyczących połączenia, spółki podjęły decyzję, że w interesie akcjonariuszy, klientów i pracowników nie leży angażowanie się w niekończące się postępowanie”.

- 41 W tych okolicznościach, zdaniem Komisji, strona skarżąca nie ma wystarczających podstaw do twierdzenia, że skarga wniesiona przez DoJ do District Court of Columbia nie mogła być podstawą jej decyzji o rezygnacji z planu koncentracji, ponieważ nie wywierała ona skutku wiążącego.
- 42 Komisja stwierdza wreszcie, że rezygnacja z planu koncentracji nie była w żadnym wypadku bezpośrednim następstwem zaskarżonej decyzji, że ww. w pkt 22 wyrok w sprawie Kesko przeciwko Komisji nie ma w niniejszym przypadku znaczenia oraz że skarga powinna zostać odrzucona jako niedopuszczalna.

- 43 Komisja podnosi ponadto, że w ww. w pkt 22 wyroku w sprawie Kesko przeciwko Komisji (pkt 55), w celu ustalenia istnienia rzeczywistego i ciągłego interesu w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji, Sąd rozważał w szczególności kwestię, czy w chwili wniesienia skargi plan koncentracji był nadal aktualny. W niniejszym przypadku natomiast z planu koncentracji zrezygnowano w lipcu 2000 r., czyli na długo przed wniesieniem skargi w dniu 27 września 2000 r.

Ocena Sądu

- 44 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy skarżący ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes ten zakłada, że samo stwierdzenie nieważności takiego aktu będzie miało wiążące skutki prawne (zob. wyrok Trybunału z dnia 24 czerwca 1986 r. w sprawie 53/85 AKZO Chemie przeciwko Komisji, Rec. str. 1965, pkt 21; wyroki Sądu: z dnia 14 września 1995 r. w sprawach połączonych T-480/93 i T-483/93 Antillean Rice Mills i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2305, pkt 59 i 60 oraz przywoływane orzecznictwo; z dnia 20 czerwca 2001 r. w sprawie T-188/99 Euroalliages przeciwko Komisji, Rec. str. II-1757, pkt 26), lub używając innego sformułowania, że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (wyroki Trybunału: z dnia 13 lipca 2000 r. w sprawie C-174/99 P Parlament przeciwko Richard, Rec. str. I-6189, pkt 33 i z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 21).
- 45 W odniesieniu do bezwzględnej przeszkody procesowej (postanowienia Trybunału: z dnia 28 listopada 1985 r. w sprawie 19/85 Grégoire-Foulon przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 3771 i z dnia 7 października 1987 r. w sprawie 108/86 D. M. przeciwko Radzie i KES, Rec. str. 3933; wyrok Sądu z dnia 18 lutego 1993 r. w sprawie T-45/91 Mc Avoy przeciwko Parlamentowi, Rec. str. II-83, pkt 22) sędzia wspólnotowy może ją podnieść z urzędu (wyrok Trybunału z dnia 19 października 1995 r. w sprawie C-19/93 P Rendo i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-3319).

- 46 W zakresie stosowania rozporządzenia nr 4064/89, Sąd orzekł w wyżej wymienionym w pkt 22 wyroku w sprawie Gencor przeciwko Komisji, pkt 41–45, że przedsiębiorstwo biorące udział w planowanej koncentracji zachowuje interes prawny w żądaniu stwierdzenia nieważności decyzji Komisji uznającej to przedsięwzięcie za niezgodne ze wspólnym rynkiem, nawet wtedy, gdy z powodu braku podstawy umownej tego przedsięwzięcia nie może ono zostać już zrealizowane, nawet w przypadku wydania korzystnego dla strony skarżącej wyroku Sądu. Sąd miał w szczególności na względzie obecne i przyszłe skutki prawne unieważnienia takiej decyzji na podstawie art. 233 WE, a także wymogi sądowej kontroli zgodności z prawem aktów wydanych przez Komisję na mocy rozporządzenia nr 4064/89.
- 47 Stosując powyższe zasady do przypadku rezygnacji z planowanej koncentracji, Sąd w wyżej wymienionym w pkt 22 wyroku w sprawie Kesko przeciwko Komisji, pkt 61–65 dodał, że jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że rezygnacja nie była dobrowolna, ale była „bezpośrednią konsekwencją” decyzji Komisji, dane przedsiębiorstwo zachowuje interes prawny we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności takiej decyzji.
- 48 W przeciwieństwie do twierdzenia Komisji (zob. pkt 43 niniejszego wyroku), orzecznictwo to nie może zostać ograniczone wyłącznie do przypadków, w których rezygnacja z przeprowadzenia koncentracji następuje po wniesieniu skargi do Sądu. Orzecznictwo to opiera się bowiem na założeniu, że przedsiębiorstwo, które zastosuje się do decyzji Komisji, do czego zresztą jest zobowiązane, nie traci tym samym interesu w żądaniu stwierdzenia jej nieważności (wyżej wymieniony w pkt 22 wyrok w sprawie Kesko przeciwko Komisji, pkt 59). Z kolei obowiązek taki związany jest z charakterem decyzji, co wynika z art. 249 akapit czwarty WE. Istnieje więc on jeszcze przed wniesieniem skargi i niezależnie od niego, a brak skutku zawieszającego tłumaczy zresztą zachowanie interesu prawnego w przypadku rezygnacji z przedsięwzięcia w toku postępowania (wyrok Trybunału z dnia 19 września 1985 r. w sprawach połączonych 172/83 i 226/83 Hoogovens Groep przeciwko Komisji, Rec. str. 2831, pkt 19).

49 W niniejszym przypadku brak umownej podstawy do przeprowadzenia koncentracji będący skutkiem rezygnacji przez strony zgłaszające z realizacji planu koncentracji, nie jest sam w sobie powodem mogącym wyłączyć kontrolę zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.

50 Niniejsza sprawa mogłaby się jednakże różnić w dwóch aspektach od zakończonych wyżej wymienionymi w pkt 22 wyrokami Sądu spraw Gencor przeciwko Komisji i Kesko przeciwko Komisji. Po pierwsze, mimo że twierdzenie to jest częściowo podważane przez Komisję, skarżąca ze swej strony przyznała, że ze spornej koncentracji zrezygnowano w dniu 27 czerwca 2000 r., a więc jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Po drugie Komisja utrzymuje, że rezygnacja ta była spowodowana raczej sprzeciwem DoJ, a nie jej własnym działaniem. W obu tych aspektach pojawia się zatem pytanie, w jakim stopniu rezygnacja ze spornej koncentracji może zostać uznana za „bezpośrednią konsekwencję” zaskarżonej decyzji w rozumieniu wyżej wymienionego w pkt 22 wyroku w sprawie Kesko przeciwko Komisji, a także, jakie są ewentualne następstwa takiego rozróżnienia w kwestii interesu strony skarżącej we wniesieniu skargi w niniejszym przypadku.

51 W odniesieniu do pierwszego z tych dwóch aspektów należy przypomnieć, że pismem z dnia 27 czerwca 2000 r. strony zgłaszające formalnie zawiadomiły Komisję o wycofaniu zgłoszenia oraz o tym, że „nie mają dalej zamiaru realizować planu koncentracji w postaci przedstawionej w zgłoszeniu”.

52 Sąd stwierdza, po pierwsze, że oświadczenie to było bezpośrednim następstwem komentarzy prasowych M. Montiego z dnia 26 czerwca 2000 r., z których wynikało, że zamierzał on zaproponować Komisji zakazanie planowanej koncentracji, a po drugie, że oświadczenie to miało wyraźnie na celu zapobieżenie wydaniu zaskarżonej decyzji, która miała być rozpatrywana, zgodnie z zapisem porządku obrad posiedzenia Komisji, w dniu 28 czerwca 2000 r.

- 53 Tymczasem w motywie 12 zaskarżonej decyzji Komisja odmówiła uznania tego oświadczenia jako stanowiącego formalne wycofanie się ze zgłoszonego porozumienia o koncentracji. Tym samym uznała swoją kompetencję do rozstrzygania w sprawie tego porozumienia pomimo treści tego oświadczenia.
- 54 Sąd stwierdza, że powyższe rozważania są wystarczające, aby uzasadnić istnienie interesu skarżącej w stwierdzeniu nieważności decyzji, której była adresatem i której przyjęciu bezskutecznie usiłowała zapobiec, formalnie oświadczając o rezygnacji ze zgłoszonej koncentracji będącej przedmiotem tej decyzji. W tym względzie należy zaznaczyć, że jeden z głównych zarzutów podniesionych przez skarżącą na poparcie żądania stwierdzenia nieważności decyzji jest oparty na braku kompetencji Komisji do wydania zaskarżonej decyzji po wycofaniu zgłoszenia, które nastąpiło w dniu 27 czerwca 2000 r.
- 55 Należy ponadto stwierdzić, że tak długo, jak obowiązuje zaskarżona decyzja, która podlega domniemaniu ważności aż do stwierdzenia jej nieważności przez sąd wspólnotowy (wyrok Trybunału z dnia 1 kwietnia 1982 r. w sprawie 11/81 Dürbeck przeciwko Komisji, Rec. str. 1251, pkt 17), skarżąca jest z mocy prawa pozbawiona możliwości połączenia z przedsiębiorstwem Sprint, przynajmniej w postaci i na warunkach przedstawionych w zgłoszeniu, w przypadku gdyby ponowiła ten zamiar w przyszłości.
- 56 Niepewność co do zamiaru skarżącej i jego realizacji stanowi w tym względzie całkowicie subiektywną okoliczność, której nie można brać pod uwagę przy rozpatrywaniu jej interesu prawnego we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności aktu, który bezspornie wywołuje wiążące skutki prawne mogące naruszyć jej interesy poprzez znaczącą zmianę jej sytuacji prawnej (wyroki Trybunału: z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. str. 2639, pkt 9 i z dnia 31 marca 1998 r. w sprawach połączonych C-68/94 i C-30/95 Francja i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1375, pkt 62; wyroki Sądu: z dnia 4 marca 1999 r. w sprawie T-87/96 Assicurazioni Generali i Unicredito przeciwko Komisji, Rec. str. II-203, pkt 37 i z dnia 22 marca 2000 r. w sprawach połączonych T-125/97 i T-127/97 Coca-Cola przeciwko Komisji, Rec. str. II-1733, pkt 77).

57 Należy więc stwierdzić, że strona skarżąca może uzasadnić wystarczający interes we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, nawet w przypadku gdy — jak sama twierdzi — rzeczywiście wycofała się z przedmiotowej koncentracji przed wydaniem tej decyzji.

58 W odniesieniu do drugiego aspektu wspomnianego w pkt 50 niniejszego wyroku bezsporne jest, że formalne wycofanie zgłoszenia i rezygnacja z planu koncentracji „w postaci przedstawionej w zgłoszeniu”, przesłane faksem przez strony zgłaszające do sekretariatu grupy roboczej „Kontrola koncentracji przedsiębiorstw” Komisji w Brukseli w dniu 27 czerwca 2000 r. o godzinie 17.25 (zob. załącznik 3 do skargi, str. 185), zbiegają się co do dnia, a nawet co do godziny, zważywszy na różnice czasowe, z ogłoszeniem wniesienia skargi przez DoJ do District Court of Columbia, dokonanym w Waszyngtonie rankiem w dniu 27 czerwca 2000 r. (zob. załączniki 1 i 11 do odpowiedzi na skargę). Ponadto same strony zgłaszające przyznały (zob. komunikat prasowy z dnia 13 lipca 2000 r., cytowany w pkt 40 niniejszego wyroku), że ostateczna rezygnacja z planowanej koncentracji jest wynikiem postępowania wszczętego przez DoJ przed District Court of Columbia.

59 Jednakże, nawet przy założeniu, że sprzeciw DoJ przesądził o podjęciu przez strony zgłaszające decyzji o rezygnacji ze spornej koncentracji, nie zmienia to faktu, że — jak słusznie podnosi skarżąca — zaskarżona decyzja stanowi w chwili obecnej jedyną rzeczywistą i niewątpliwą przeszkodę prawną w realizacji tego przedsięwzięcia, w przypadku gdyby strony zgłaszające ponownie zamierzały zrealizować połączenie w postaci i na warunkach przedstawionych w zgłoszeniu, zwłaszcza że postępowanie wszczęte przez DoJ przed District Court of Columbia nie zakończyło się wydaniem postanowienia zakazującego połączenia, a nawet zostało dobrowolnie zakończone przez DoJ w dniu 13 lipca 2000 r.

60 Nie można wykluczyć ponadto, że strony zgłaszające zdecydowałyby się na obronę swoich interesów przed District Court of Columbia, gdyby Komisja nie wydała zaskarżonej decyzji.

- 61 W tych okolicznościach oraz zważywszy na podstawową zasadę, według której we wspólnocie prawa poszanowanie zgodności z prawem powinno być należycie zapewnione (wyrok Trybunału z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-496/99 P Komisja przeciwko CAS Succhi di Frutta, Rec.str. I-3801, pkt 63), Sąd stwierdza, że niniejszy przypadek nie odróżnia się w sposób wystarczający od przypadków będących podstawą wyżej wymienionych w pkt 22 wyroków w sprawach Gencor przeciwko Komisji i Kesko przeciwko Komisji, aby uzasadnić przyjęcie innego rozwiązania w odniesieniu do oceny interesu prawnego skarżącej do wniesienia skargi w chwili wszczęcia postępowania.
- 62 W kwestii okoliczności, które mogły wpłynąć niekorzystnie na zachowanie tego interesu już po wniesieniu skargi, Sąd uznaje, że uwagi przedstawione przez skarżącą w dniach 21 października 2002 r., 2 maja 2003 r., 9 lipca 2003 r., 17 grudnia 2003 r. i 11 marca 2004 r. pozwalają sądzić, że postępowanie naprawcze zmierza w dobrym kierunku.
- 63 Skarżąca zresztą przyznała w uwagach i powtórzyła w trakcie rozprawy, bez sprzeciwu Komisji, że dziedzina jej działalności nie zmieniła się od chwili wniesienia skargi, a nadto, że nadal ma możliwość realizacji przedsięwzięcia tego rodzaju, jakie zostało uznane w zaskarżonej decyzji za niezgodne ze wspólnym rynkiem.
- 64 Na tej podstawie Sąd stwierdza, że skarżąca zachowała interes wystarczający do dalszego prowadzenia niniejszego postępowania.

W przedmiocie kompetencji Komisji do wydania zaskarżonej decyzji

- 65 Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi w istocie dwa zarzuty nieważności oparte na braku kompetencji Komisji do wydania zaskarżonej decyzji.

- 66 W pierwszym zarzucie, który dzieli się na dwie części, strona skarżąca podnosi, że Komisja nie była upoważniona do wydania zaskarżonej decyzji, ponieważ sporny plan koncentracji nie miał wymiaru wspólnotowego, tak w chwili wszczęcia postępowania (pierwsza część zarzutu), jak i wskutek istotnej zmiany okoliczności w chwili wydania decyzji (druga część zarzutu).
- 67 W zarzucie drugim skarżąca podnosi, że Komisja nie była upoważniona do wydania zaskarżonej decyzji, ponieważ strony zgłaszające oficjalnie wycofały zgłoszenie oraz zawiadomiły ją o rezygnacji z koncentracji w postaci przedstawionej w zgłoszeniu.
- 68 Sąd zdecydował o rozważeniu w pierwszej kolejności zarzutu drugiego, opartego na braku kompetencji Komisji do wydania zaskarżonej decyzji po wycofaniu zgłoszenia oraz rezygnacji z koncentracji w postaci przedstawionej w zgłoszeniu.

Argumenty stron

- 69 Strona skarżąca, popierana przez rząd niemiecki, podnosi, że Komisja przekroczyła swoje uprawnienia, wydając zaskarżoną decyzję w dniu 28 czerwca 2000 r., podczas gdy w dniu 27 czerwca 2000 r. strony zgłaszające oficjalnie wycofały zgłoszenie oraz poinformowały ją o tym, że nie mają zamiaru przeprowadzać planowanej koncentracji w postaci przedstawionej w zgłoszeniu, a także, że jeżeli zdecydowałyby się w przyszłości na połączenie ich działalności w innej postaci, dokonałyby zgłoszeń wymaganych przez przepisy regulujące koncentracje.

- 70 W związku z uzasadnieniem przez Komisję swojej kompetencji w motywie 12 zaskarżonej decyzji w szczególności okolicznością, że zawiadomienie stron z dnia 27 czerwca 2000 r. nie stanowiło formalnego wycofania porozumienia o połączeniu z dnia 4 października 1999 r., stanowiącego przedmiot zgłoszenia, skarżąca twierdzi, że taka interpretacja jest nietrafna i sprzeczna z racjonalną interpretacją treści wspomnianego zawiadomienia. Skarżąca dodaje, że w odniesieniu do komunikatów prasowych stron zgłaszających, na które Komisja powołuje się w swojej odpowiedzi na skargę, dla poparcia twierdzenia, że strony nie odstąpiły od zamiaru realizacji planu koncentracji w zgłoszonej postaci (zob. pkt 15, 16 i 20 niniejszego wyroku), z zaskarżonej decyzji nie wynika, aby Komisja wzięła je pod uwagę w swojej ocenie. W każdym razie komunikaty te nie stały w sprzeczności z zawiadomieniem stron zgłaszających przedstawionym Komisji w dniu 27 czerwca 2000 r.
- 71 Ponadto ponieważ Komisja uznała, że wycofanie planu koncentracji jest możliwe tylko w sytuacji, gdy strony oficjalnie rozwiązują porozumienie o połączeniu, skarżąca utrzymuje, że Komisja działała w sposób nierozsądny, nieproporcjonalny i sprzeczny z jej praktyką administracyjną, a więc z naruszeniem zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań (wyroki Trybunału: z dnia 12 listopada 1987 r. w sprawie 344/85 Ferriere San Carlo przeciwko Komisji, Rec. str. 4435; z dnia 5 października 1988 r. w sprawie 129/87 Fingruth, Rec. str. 6121, pkt 14–16 i z dnia 14 listopada 1989 r. w sprawie 14/88 Włochy przeciwko Komisji, Rec. str. 3677, pkt 28–31). Skarżąca jest w istocie zdania, że w następstwie zawiadomienia z dnia 27 czerwca 2000 r. strony zgłaszające mogły w sposób uzasadniony oczekiwać, że Komisja nie wyda decyzji co do istoty odnośnie zgłaszanej koncentracji, zgodnie z jej wcześniejszą praktyką administracyjną ogłoszoną publicznie w ponad dwudziestu innych sprawach.
- 72 Komisja utrzymuje, że zwykłe wycofanie zgłoszenia nie wystarczy, by pozbawić ją kompetencji przyznanych w ramach rozporządzenia nr 4064/89. Jej zdaniem, traci ona uprawnienia tylko w sytuacji, gdy strony zgłaszające zrezygnują również z planowanej koncentracji.
- 73 Komisja podnosi, że zarówno z ducha, jak i brzmienia przepisów rozporządzenia nr 4064/89, a w szczególności z motywów 9 i 17, a także art. 2 ust. 2, art. 4, 7 ust. 1 i 5, art. 8 ust. 4 i art. 11 wynika, że kompetencja Komisji nie ogranicza się wyłącznie

do zgłoszonych przedsięwzięć, gdyż zgłoszenie jest jedynie instrumentem ułatwiającym Komisji wykonywanie kompetencji, które w każdym razie Komisja posiada i które nie mogą być zależne jedynie od woli stron (wyrok Sądu z dnia 24 marca 1994 r. w sprawie T-3/93 Air France przeciwko Komisji, Rec. str. II-121, pkt 53). W związku z tym Komisja twierdzi, że skoro sprawuje kontrolę w odniesieniu do koncentracji niezależnie od jakiegokolwiek uprzednio dokonanego zgłoszenia, to strony koncentracji nie mogą pozbawić jej tej kompetencji, wycofując zgłoszenie, chyba że zrezygnują również z całego przedsięwzięcia. Z tego punktu widzenia wycofanie zgłoszenia skutkować może ponadto nałożeniem na strony grzywny na podstawie art. 14 rozporządzenia nr 4064/89, o ile nie zrezygnują one z planowanej koncentracji.

74 W tym przypadku, zdaniem Komisji, jest oczywiste, że w dniu 28 czerwca 2000 r. strony zgłaszające nadal zachowały spore nadzieje, że planowana koncentracja może zostać zrealizowana. Wynika to jasno z komunikatów prasowych opublikowanych przez nie w przededniu wycofania przez nie zgłoszenia (zob. pkt 15 i 16 niniejszego wyroku). Komisja w tym względzie podkreśla, że jeżeli rzeczywiście decyzja tej wagi, jaką jest rezygnacja z koncentracji, zostałyby podjęta, strony nie omieszczałyby ogłosić jej w tej sytuacji. Zawiadomienie przesłane przez nie do Komisji w dniu 27 czerwca 2000 r. nie było więc, jej zdaniem, szczere i nie powinno być rozumiane dosłownie, zwłaszcza że dopiero w dniu 13 lipca 2000 r. strony ogłosiły swój zamiar rezygnacji z planowanej koncentracji amerykańskiemu organom kontrolnym (zob. pkt 20 niniejszego wyroku). Komisja wnioskuje z tego, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji plan koncentracji był nadal aktualny.

75 W odniesieniu do swej wcześniejszej praktyki administracyjnej Komisja uściśla, że we wszystkich sprawach przywołanych przez stronę skarżącą zgłoszone przedsięwzięcia zostały zakończone przed umorzeniem postępowania przez Komisję. W żadnej z tych spraw Komisja nie uznałaby zwykłego wycofania zgłoszenia za wystarczające. Przeciwnie, w dwóch sprawach zażądałaby przedstawienia dowodów, które nie zostały przekazane przez same strony, na potwierdzenie, że ostatecznie zrezygnowano z planu koncentracji. W niniejszym przypadku strony zgłaszające nie dostarczyły żadnego dokumentu ani środka dowodowego mogącego potwierdzić oświadczenie stron, zgodnie z którym nie miały one już zamiaru realizowania planu koncentracji.

- 76 W każdym razie Komisja odrzuca tezę, zgodnie z którą jej własna praktyka administracyjna, polegająca na wydawaniu szeregu decyzji indywidualnych, mogłaby rodzić uzasadnione oczekiwania, które według niej powinny przynajmniej wynikać z komunikatu o zasięgu ogólnym. Komisja uważa ponadto, że rozsądek nie pozwala na stwierdzenie, że samo odejście od praktyki stosowanej we wcześniejszych sprawach stanowi działanie nierozsądne lub nieproporcjonalne.
- 77 W swojej duplice wreszcie Komisja podnosi, że wyroki w sprawach Ferriere San Carlo przeciwko Komisji oraz Fingruth, wymienione w pkt 71 niniejszego wyroku, nie są istotne dla niniejszego przypadku. Oba wspomniane wyroki wykazały istnienie luki w prawie wspólnotowym, wypełnionej przez zainteresowaną instytucję wspólnotową za pomocą utrwalonej praktyki administracyjnej. W niniejszym przypadku rozporządzenie nr 4064/89 nie zawiera żadnej luki prawnej, a skarżąca powołuje się w istocie na rzekomo uzasadnione oczekiwanie, że Komisja nie wykona swoich uprawnień, w które została wyposażona na mocy tego rozporządzenia.

Ocena Sądu

- 78 W pierwszej kolejności należy ustalić znaczenie pisma z dnia 27 czerwca 2000 r., cytowanego w pkt 13 niniejszego wyroku, na podstawie którego strony zgłaszające formalnie wycofały zgłoszenie z dnia 11 stycznia 2000 r. oraz zawiadomiły Komisję, że „nie mają dalej zamiaru realizować planu koncentracji w postaci przedstawionej w zgłoszeniu”.
- 79 Jak wynika z samego jego brzmienia, w przeciwieństwie do twierdzenia skarżącej w ramach niniejszej skargi, zawiadomienie to nie dotyczyło w zasadzie rezygnacji z samego pomysłu lub planu koncentracji pomiędzy WorldCom i Sprint, lecz jedynie rezygnacji z planu koncentracji „w postaci przedstawionej w zgłoszeniu”. Możliwość koncentracji „w innej postaci w przyszłości” jest zresztą wyraźnie brana

pod uwagę, wprowadzie w sposób hipotetyczny („[i]nsofar as” — „o ile jednak”) i to w tym samym piśmie. Komunikat prasowy Sprinta oraz deklaracje rzecznika prasowego WorldCom z tego samego dnia, cytowane odpowiednio w pkt 15 i 16 niniejszego wyroku, potwierdzają również, że strony zgłaszające w tym dniu zachowały jeszcze pewną nadzieję na połączenie swojej działalności w takiej czy innej postaci, pomimo sprzeciwu DoJ oraz Komisji względem ich projektu. W rzeczywistości dopiero w komunikacie prasowym z dnia 13 lipca 2000 r., cytowanym w pkt 40 niniejszego wyroku, strony zgłaszające ogłosiły publicznie ostateczną rezygnację z planu koncentracji.

80 Kwestia podniesiona w omawianym zarzucie dotyczy zatem tego, czy w okolicznościach tej sprawy Komisja miała kompetencje do wydania decyzji na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89, uznając „zgłoszoną koncentrację” za niezgodną ze wspólnym rynkiem, podczas gdy, nie rezygnując formalnie z planowanej koncentracji, strony zgłaszające oficjalnie zawiadomiły Komisję o wycofaniu zgłoszenia i braku dalszego zamiaru realizowania planu koncentracji w postaci przedstawionej w zgłoszeniu, przy jednoczesnym zachowaniu ewentualności połączenia ich działalności w innej postaci w przyszłości.

81 W tym względzie należy od razu podkreślić, że w postaci przedstawionej w zgłoszeniu sporny plan koncentracji był konkretnie wskazany i opisany w porozumieniu i planie połączenia podpisanych przez WorldCom i Sprint w dniu 4 października 1999 r., z wyłączeniem przy tym jakiegokolwiek innego przedsięwzięcia koncentracji teoretycznie możliwego między tymi stronami.

82 Biorąc pod uwagę specyficzną postać nadaną temu przedsięwzięciu w zgłoszeniu, zawiadomienie stron z dnia 27 czerwca 2000 r., podpisane przez adwokatów właściwie umocowanych do reprezentowania tych stron przed Komisją, nie mogło być interpretowane jako pociągające za sobą nieważność porozumienia i planu połączenia w postaci zawartej i zgłoszonej na podstawie art. 4 rozporządzenia nr 4064/89.

- 83 W tych okolicznościach Sąd uznaje, że rozróżnienie wprowadzone przez Komisję w motywie 12 zaskarżonej decyzji między wycofaniem zgłoszenia a rezygnacją z porozumienia o połączeniu podpisanego w dniu 4 października 1999 r., jest zbyt formalistyczne, a wręcz sztuczne.
- 84 Z jednej strony rozróżnienie to nie uwzględnia bowiem faktu, że pismo stron zgłaszających z dnia 27 czerwca 2000 r. nie dotyczyło jedynie wycofania zgłoszenia, ale także rezygnacji z realizacji planu koncentracji „w postaci przedstawionej w zgłoszeniu”, a więc w postaci przewidzianej w porozumieniu zawartym dnia 4 października 1999 r.
- 85 Z drugiej strony, rozróżnienie to nie uwzględnia należycie konsekwencji takiej rezygnacji, która nieuchronnie wpływa na skuteczność, a nawet ważność samego porozumienia o połączeniu. W tym względzie wniosek Komisji, zgodnie z którym pismo stron zgłaszających z dnia 27 czerwca 2000 r. „nie stanowiło formalnego wycofania z porozumienia o połączeniu”, nie wynika logicznie z oświadczenia stron zgłaszających, zgodnie z którym one „nie [miały] dalej zamiaru realizacji” tego porozumienia.
- 86 Ponadto okoliczność powołana przez Komisję w motywie 12 zaskarżonej decyzji, że strony zgłaszające dopuszczają możliwość połączenia swojej działalności w przyszłości w innej postaci, nie jest istotna dla oceny, czy w chwili wydania zaskarżonej decyzji porozumienie o połączeniu nadal istniało we właściwej i wymaganej formie, umożliwiającej realizację przez strony, i mogło stać się przedmiotem kontroli Komisji.
- 87 Okoliczność ta zresztą raczej osłabia argumentację Komisji, nie zaś ją wzmacnia, ponieważ wskazuje, że strony zgłaszające były przekonane, że wydanie nowej decyzji o połączeniu było wymagane po to, aby w przyszłości, w razie konieczności, było możliwe zrealizowanie planowanej koncentracji.

88 W swoich pismach Komisja zarzuca jednak stronom zgłaszającym „brak szczerości” w zawiadomieniu z dnia 27 czerwca 2000 r., tak więc nie powinno ono być „rozumiane dosłownie”.

89 O ile Komisja zarzuca w ten sposób stronom zgłaszającym, że nie zrezygnowały ostatecznie w tym dniu z planu koncentracji, jej zarzut jest uzasadniony (zob. pkt 79 niniejszego wyroku), ale nieskuteczny. Nie wystarczy bowiem, że dwa przedsiębiorstwa planują połączenie (lub kontynuują planowanie połączenia), by ipso facto istniało (lub trwało) pomiędzy nimi porozumienie o połączeniu we właściwej i wymaganej formie w rozumieniu rozporządzenia nr 4064/89. Kompetencja Komisji nie może wynikać ze zwykłych, subiektywnych intencji stron. Zależy ona, jak uściśla art. 4 tego rozporządzenia, od „zawarcia porozumienia” o koncentracji. Tak samo jak Komisja nie ma kompetencji do wydania decyzji na podstawie rozporządzenia nr 4064/89 przed zawarciem takiego porozumienia, tak samo przestaje być kompetentną w chwili rozwiązania takiego porozumienia, nawet jeśli same zainteresowane przedsiębiorstwa kontynuowały negocjacje w celu zawarcia porozumienia „w innej postaci”.

90 O ile Komisja zarzuca stronom zgłaszającym w szczególności to, że zataiły informację o utrzymaniu w mocy ich porozumienia o połączeniu z dnia 4 października 1999 r., mimo brzmienia ich oficjalnego zawiadomienia z dnia 27 czerwca 2000 r., należy stwierdzić, że zarzut, który mógłby być skuteczny, nie jest oparty na żadnym środku dowodowym w sposób wymagany prawem. W szczególności brak jest takiego elementu i w komunikacie prasowym Sprint, i w oświadczeniu rzecznika prasowego WorldCom z dnia 27 czerwca 2000 r., cytowanych powyżej, nawet przy założeniu, że Komisja mogła wziąć pod uwagę dokumenty, które nie zostały wymienione w zaskarżonej decyzji.

91 Z powyższego wynika, że w świetle pisma stron zgłaszających z dnia 27 czerwca 2000 r., omówionego w punkcie 80 niniejszego wyroku oraz zinterpretowanego w punktach 82–86 niniejszego wyroku, Komisja powinna była uznać, że w braku „porozumienia” o koncentracji w rozumieniu art. 4 rozporządzenia nr 4064/89, nie była już kompetentna do wydania decyzji na podstawie art. 8 ust. 3 tego rozporządzenia uznającej „zgłoszoną koncentrację” za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

- 92 Żaden z innych argumentów podniesionych przez Komisję w ramach niniejszej skargi nie jest w stanie podważyć tej oceny.
- 93 Oczywiście, jak słusznie stwierdziła Komisja, powołując się na pkt 53 wyroku w sprawie *Air France* przeciwko Komisji, wymienionego w pkt 73 niniejszego wyroku, jej kompetencja nie ogranicza się wyłącznie do zgłoszonych przedsięwzięć koncentracji, gdyż zgłoszenie jest jedynie instrumentem ułatwiającym Komisji wykonywanie kompetencji, które w każdym razie Komisja posiada i które nie mogą być zależne jedynie od woli stron.
- 94 W tym względzie należy oddalić argument rządu niemieckiego, zgodnie z którym decyzja o niezgodności na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89 może być wydana wyłącznie w sytuacji, gdy koncentracja, hipotetycznie niezgłoszona, została już zrealizowana i gdy niezbędne jest wydanie decyzji w sprawie dekoncentracji przedsiębiorstw na podstawie art. 8 ust. 4 tegoż rozporządzenia. Taka interpretacja jest niezgodna zarówno z duchem, jak i literą rozporządzenia nr 4064/89, a w szczególności z art. 14 ust. 2 lit. c).
- 95 Jednakże Komisja, badając sprawę, jest zobowiązana do wzięcia pod uwagę istniejącego kontekstu prawnego i faktycznego, opierając się przy tym w szczególności na konkretnych postanowieniach niezgłoszonego porozumienia, dotyczącego realizacji koncentracji (zob. analogicznie w odniesieniu do kwestii badania przez Komisję z urzędu niezgłoszonego porozumienia ograniczającego konkurencję, wyrok Sądu z dnia 5 kwietnia 2001 r. w sprawie T-16/98 *Wirtschaftsvereinigung Stahl* i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1217, pkt 32 i 33).
- 96 O ile zatem strony porozumienia w sprawie koncentracji nie mogą pozbawić Komisji jej kompetencji, wycofując zgłoszenie, to konieczne jest jeszcze, aby wykonując tę kompetencję, Komisja wypowiedziała się odnośnie do rzeczywistego przedsięwzięcia koncentracji, a nie — po wycofaniu zgłoszenia i rezygnacji z realizacji przedsięwzięcia w zaplanowanej wcześniej postaci — odnośnie do niejasnych intencji stron co do połączenia swej działalności w przyszłości w innej postaci, tak jak to uczyniła w niniejszym przypadku.

97 Komisja nie może ponadto, bez narażania się na popełnianie błędów w ocenie mogących znacząco wpłynąć na całokształt oceny danego przedsięwzięcia koncentracji, przenieść swojej oceny na postanowienia porozumienia o realizacji przedsięwzięcia, z którego strony formalnie postanowiły zrezygnować.

98 W tym przypadku zawiadomienie Komisji przez strony zgłaszające z dnia 27 czerwca 2000 r. spowodowało przynajmniej, że strony te przewidziały wprowadzenie pewnych zmian do zgłoszonego porozumienia o połączeniu, zanim planowana koncentracja będzie mogła ewentualnie zostać zrealizowana w przyszłości „w innej postaci”, a poza tym, że porozumienie to nie odzwierciedlało już ich wspólnej woli. Wynika z tego, że ocena postanowień zgłoszonego porozumienia będąca przedmiotem zaskarżonej decyzji nie uwzględnia w sposób należyty skutków nowego przedsięwzięcia, ewentualnie planowanego w przyszłości przez strony zgłaszające.

99 Błąd ten mógł mieć znaczący wpływ na ocenę przedsięwzięcia koncentracji dokonaną przez Komisję w zaskarżonej decyzji. Jeżeli bowiem Komisja wzięłaby pod uwagę rzeczywiste skutki przedsięwzięcia koncentracji planowanego przez strony w innej postaci, nie jest wykluczone, że jej ocena byłaby inna i że uznałaby, że to przedsięwzięcie nie było niezgodne ze wspólnym rynkiem (zob. analogicznie ww. w pkt 95 wyrok w sprawie *Wirtschaftsvereinigung Stahl i in. przeciwko Komisji*, pkt 45).

100 W tej sytuacji należy również zaznaczyć, że można było z łatwością uniknąć błędów w ocenie, na które narażiła się Komisja, postępując w taki sposób w niniejszym przypadku. W szczególności nie było żadnego terminu, który wymagałby, aby Komisja musiała pośpiesznie wydać tak ryzykowną decyzję jak zaskarżona decyzja.

- 101 Jak wynika z motywu 11 zaskarżonej decyzji, Komisja uważała, że ostateczny termin wydania tej decyzji, po upływie którego przedsięwzięcie musiałyby zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 10 ust. 6 rozporządzenia nr 4064/89, upływał w środę dnia 12 lipca 2000 r. W swojej odpowiedzi na skargę Komisja zresztą podkreśliła, że kolegium zbiera się raz w tygodniu, zazwyczaj w środę, a decyzje na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89 są prawie zawsze wydawane w drodze procedury ustnej, tak by zapewnić największą przejrzystość. Komisja dodała, że zasadą jest przedkładanie projektu podczas przedostatniego spotkania poprzedzającego datę upływu terminu przewidzianego w art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89, tak by zapewnić członkom kolegium możliwość wypowiedzenia się na temat zmiany tekstu, w przypadku gdyby większość członków sprzeciwiła się pierwszej wersji.
- 102 Tak więc, jeżeli skutki lub szczerść zawiadomienia stron zgłaszających z dnia 27 czerwca 2000 r. budziły wątpliwości, Komisja miała możliwość podczas spotkania w środę 28 czerwca 2000 r. przełożyć formalne wydanie zaskarżonej decyzji na środę 5 lipca lub na środę 12 lipca 2000 r. i skierować w tym czasie do stron zgłaszających żądanie udzielenia informacji na podstawie art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89, a w przypadku nieudzielenia informacji, podjąć decyzję na podstawie art. 11 ust. 5.
- 103 Ponadto zgodnie z art. 10 ust. 4 rozporządzenia nr 4064/89, maksymalny czteromiesięczny termin wyznaczony w art. 10 ust. 3 na podjęcie decyzji o niezgodności na podstawie art. 8 ust. 3 może wyjątkowo ulec zawieszeniu, w przypadku gdy na skutek okoliczności, za które odpowiedzialne jest jedno z przedsiębiorstw uczestniczących w koncentracji, Komisja musiała wystąpić z żądaniem udzielenia informacji w drodze decyzji wydanej na podstawie art. 11. Do tych okoliczności należy w szczególności, zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) i d) rozporządzenia wykonawczego, fakt, że informacje żądane przez Komisję od jednej ze stron zgłaszających na podstawie art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89, nie są jej przekazywane w całości w wyznaczonym przez nią terminie, jak również fakt, że strony zgłaszające nie zgłosiły Komisji istotnych zmian w elementach określonych w zgłoszeniu.

104 Tak więc Komisja miała możliwość upewnienia się za pomocą formalnych dowodów potwierdzających w kwestii rzeczywistego wycofania lub rezygnacji z porozumienia o połączeniu, co — sama zresztą przyznała — czyniła w przeszłości w odniesieniu do co najmniej dwóch przedsięwzięć koncentracji (zob. pkt 111 niniejszego wyroku), jeżeli uznała, że nie została wystarczająco poinformowana, by zakończyć postępowanie na podstawie zawiadomienia stron zgłaszających z dnia 27 czerwca 2000 r.

105 Komisja nie może ponadto powołać się na konieczność zapobieżenia ewentualnemu nadużyciu zawiadomienia z dnia 27 czerwca 2000 r. dokonanego przez strony zgłaszające.

106 W szczególności nie istniała obawa, że strony zgłaszające, rozmyślnie omijając zakaz z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89, kontynuować będą realizację ich planu koncentracji po wycofaniu zgłoszenia, czy to w postaci zgłoszonej, czy w każdej innej. W istocie, jak podnosi strona skarżąca i rząd niemiecki, strony zgłaszające, działając w ten sposób, naraziłyby się na grzywny przewidziane w art. 14 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 4064/89, które mogą osiągnąć do 10% łącznego obrotu przedsiębiorstw. Grzywny te są w tym samym stopniu odstrasżające jak te z art. 14 ust. 2 lit. c) tego rozporządzenia, stosowane, w przypadku gdy przedsiębiorstwa realizują koncentrację uznaną za niezgodną ze wspólnym rynkiem w drodze decyzji podjętej na podstawie art. 8 ust. 3.

107 Biorąc pod uwagę powyższe rozważania należy stwierdzić, że wydając zaskarżoną decyzję w sytuacji, gdy strony zgłaszające oficjalnie wycofały zgłoszenie i zawiadomiły Komisję o rezygnacji z koncentracji w postaci przedstawionej w zgłoszeniu, instytucja ta przekroczyła granice kompetencji przysługujących jej w ramach rozporządzenia nr 4064/89.

- 108 W każdym razie, uznając nawet, że Komisja była kompetentna do podjęcia zaskarżonej decyzji, jak podnosi na początku rozważań na temat rozróżnienia wycofania zgłoszenia i rezygnacji z porozumienia o połączeniu, należy stwierdzić, że czyniąc to, Komisja nieoczekiwanie odeszła od swojej dotychczasowej i utrwalonej praktyki administracyjnej, podanej do wiadomości publicznej. W tym względzie strona skarżąca przytoczyła około dwudziestu spraw, w których Komisja zdawała się uznawać, że wystarcza zwykle wycofanie zgłoszenia przez strony zgłaszające, aby zamknąć, bez podejmowania decyzji co do istoty, postępowanie w sprawie koncentracji.
- 109 Tak więc, w świetle komunikatów Komisji zatytułowanych „Wycofanie zgłoszenia w sprawie koncentracji”, jedynie dokumenty, które miały zostać opublikowane odpowiednio w sprawach nr IV/M.608 Ericsson/Ascom (Dz.U. 1995, C 292, str. 8) i nr IV/M.680 Kvaerner/Amec (Dz.U. 1996, C 8, str. 4), wydaje się, że instytucja ta postanowiła umorzyć postępowanie bez wydania decyzji, w tym samym dniu, w którym strony zgłaszające poinformowały ją, że „zawiesiły realizację zgłoszonego planu koncentracji” i „w związku z tym zdecydowały o wycofaniu zgłoszenia”.
- 110 Z drugiej strony, w wielu innych sprawach [nr IV/M.208 Scott/Mölnlycke; nr IV/M.238 Siemens/Philips Kabel; nr IV/M.388 Unilever France/Ortiz Miko; nr IV/M.418 Tractebel/Distrigaz; nr IV/M.494 Colonia/Lefac/KMK-CCI; nr IV/M.562 Swissair/Sabena; nr IV/M.592 RWE-DEA/Enichem Augusta; nr IV/M.805 Telecom-2; nr IV/M.852 BASF/Shell; nr IV/M.888 Metallgesellschaft/AG; nr IV/M.892 Hochtief/Deutsche Bank/Holzmann; nr IV/M.905 Schweizer Rück/SAFR; nr IV/M.948 Watt AG; nr IV/M.974 Bertelsmann/Burda-Host; nr IV/M.1010 Artémis/Worms & Cie; nr IV/M.1047 Wienerberger/Cremer & Breuer (Dz.U. 1998, C 93, str. 23); nr IV/M.1246 LHZ/Carl Zeiss (Dz.U. 1998, C 384, str. 9); nr IV/M.1277 BLG Container/Maersk/Sea-Land Service (Dz.U. 1998, C 290, str. 12); nr IV/M.1321 Verbund/Kelag/Porr/OMV Proterra/Siemens/KRV (Dz.U. 1998, C 382, str. 3); nr IV/M.1431 Ahlström/Kvaerner (Dz.U. 1999, C 263, str. 3); nr IV/M.1447 Deutsche Post/Trans-o-flex (Dz.U. 1999, C 130, str. 9); nr IV/M.1609 Elf/Saga; nr IV/M.1703 Phelps Dodge/Asarco (Dz.U. 1999, C 313, str. 7); COMP/M.2117 Aker Maritime/Kvaerner (Dz.U. 2001, C 9, str. 5), i COMP/M.1829 HMTF Nabisco Group Holdings/Burlington Biscuits/United Biscuits] komunikat w Dzienniku Urzędowym lub/i komunikat prasowy informujący o umorzeniu

postępowania ogranicza się do wskazania, że „strony zgłaszające poinformowały Komisję, że wycofują swoje zgłoszenie” bez udzielania informacji co do losu przedsięwzięcia lub samego porozumienia dotyczącego koncentracji. Formułując w ten sposób przedmiotowe dokumenty publiczne, Komisja spowodowała, że zainteresowane środowiska przyjmowały, że wycofanie równoznaczne było w praktyce z rezygnacją z planu koncentracji, nawet jeżeli rzeczywista praktyka administracyjna mogła się okazać odmienną.

- 111 Komisja powołała się w swojej odpowiedzi na skargę na dwie sprawy [nr IV/1328 KLM/Martinair (Dz.U. 1999, C 162, str. 7) i nr IV/M.1412 Hutchison Whampoa/RMPM/ECT (Dz.U. 1999, C 256, str. 5)] w których, jak utrzymuje, ponieważ strony nie przekazały od razu dowodów na rezygnację z planu koncentracji, Komisja żądała dostarczenia takich dowodów przed umorzeniem postępowania. Jednakże okoliczności tych spraw, podane do wiadomości publicznej w drodze ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym i/lub w komunikacie prasowym nie ujawniały takiego nacisku z jej strony. W każdym razie Komisja nie wyjaśnia, dlaczego nie postąpiła w taki sam sposób w niniejszej sprawie w miejsce pośpiesznego wydania negatywnej decyzji nazajutrz po wycofaniu zgłoszenia.

- 112 W tych okolicznościach strony zgłaszające miały uzasadnione prawo oczekiwać, że ich zawiadomienie z dnia 27 czerwca 2000 r. wystarczy, by skutkować umorzeniem postępowania, zgodnie z wcześniejszą, znaną i podaną do wiadomości publicznej praktyką administracyjną Komisji, a nadto wobec braku innych wskazówek przez nią danych. W tym względzie i w przeciwieństwie do tego, co utrzymuje Komisja, orzecznictwo Trybunału potwierdza, że zwyczajna praktyka lub tolerowanie pewnego działania przez organy administracyjne, będące w zgodzie z obowiązującymi przepisami i niedopuszczające swobodnego uznania, mogą być źródłem uzasadnionych oczekiwań zainteresowanych podmiotów, tak więc te oczekiwania nie muszą wywodzić się z komunikatu o zasięgu ogólnym (wyrok Trybunału z dnia 1 października 1987 r. w sprawie 84/85 Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, Rec. str. 3765; ww. w pkt 71 wyroki w sprawach: Ferriere San Carlo przeciwko Komisji oraz Fingruth; postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 10 czerwca 1988 r. w sprawie C-152/88 R Sofrimport przeciwko Komisji, Rec. str. 2931).

- 113 W związku z powyższym Sąd uznał, że Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań stron zgłaszających, podejmując zaskarżoną decyzję bez uprzedniego powiadomienia ich, że zawiadomienie przez nie przesłane nie jest zadowalające i że wobec tego ma zamiar podjąć decyzję na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89, chyba że strony te niezwłocznie dostarczą jej formalne dowody w sprawie rezygnacji z porozumienia o połączeniu.
- 114 Z powyższego wynika, że drugi zarzut jest zasadny. Należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji zgodnie z żądaniem strony skarżącej, bez konieczności rozpatrywania pozostałych zarzutów i argumentów przytoczonych przez stronę na poparcie jej skargi.

W przedmiocie kosztów

- 115 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania zgodnie z żądaniem strony skarżącej.
- 116 Niemniej jednak, zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu Sądu państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2003/790/WE z dnia 28 czerwca 2000 r. w sprawie uznania koncentracji za niezgodną ze wspólnym rynkiem i porozumieniem EOG (Sprawa nr COMP/M.1741 — MCI WorldCom/Sprint).**
- 2) **Komisja zostaje obciążona kosztami własnymi oraz poniesionymi przez MCI, Inc.**
- 3) **Republika Federalna Niemiec i Republika Francuska poniosą własne koszty.**

Pirrung

Meij

Forwood

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 28 września 2004 r.

Sekretarz

Prezes

H. Jung

J. Pirrung